

НА ВІРНІСТЬ ПАРТІЇ, НАРОДОВІ

У Волгограді на Площі полеглих борців спалахнув погонь VII Всесоюзного зльоту переможців походу по місцях слави радянського народу. Три факели, запалені від вічних вогнів на Марсовому полі Ленінграда, біля могили Невідомого солдата на Красній площі в Москві і в полум'ї сталеплавильної печі Волгоградського тракторного заводу, схрестившись разом, дали життя новому вогню. Ці факели пронесли по вулицях міста-героя, кожний камінь якого пам'ятає про подвиг солдатів, які відстояли його в роки громадянської і Великої Вітчизняної воєн.

На Маммаєвому кургані керівники делегацій вручили Центральному штабові рапорти про підсумки походу і успіхи в праці по виконанню рішень XXIV з'їзду партії. Кращим учасникам походу,

представникам всіх союзних республік і міст-героїв прославлені ветерани Вітчизняної війни вручили зброю солдатів Сталінграда, з якою комсомольці першими заступили сьогодні на почесний пост біля Вічного вогню обеліска героям — захисникам міста. Від імені учасників зльоту до Вічного вогню було покладено вінок.

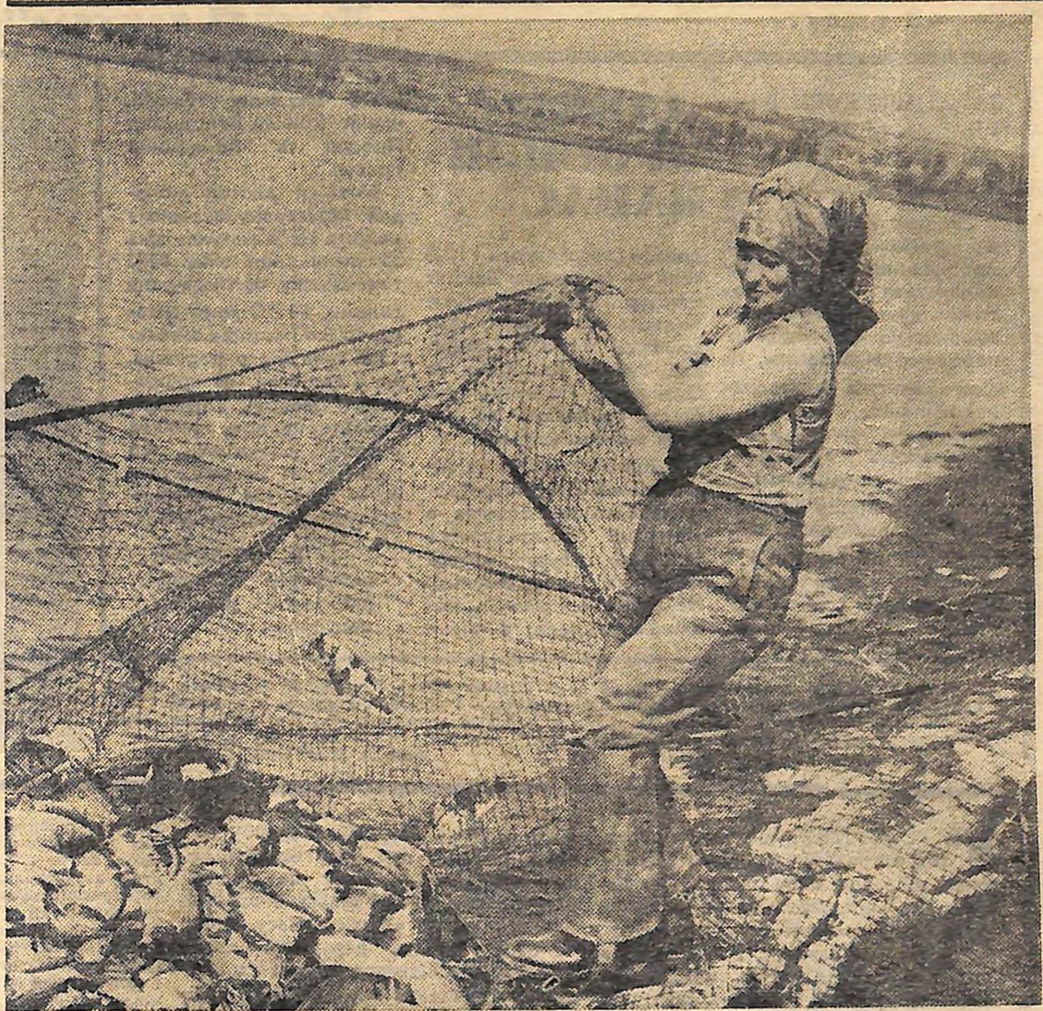
З вітальними словами до учасників зльоту звернувся голова Центрального штабу походу Маршал Радянського Союзу І. Х. Баграмян, перший секретар ЦК ВЛКСМ Є. М. Тяжельников, Маршал Радянського Союзу, герой Сталінградської битви В. І. Чуйков, секретар Волгоградського обкому партії С. Є. Кризов, льотчик-космонавт Г. Т. Береговий, делегат зльоту, молодий московський робітник В. Нечушкін.

З палким схваленням учасники і гості зльоту прийняли вітальний лист Центральному Комітетові КПРС, в якому від імені мільйонів ровесників запевнили, що будуть і далі берегти і примножувати героїчні традиції ленінської партії і радянського народу.

Новий етап Всесоюзного зльоту вирішено присвятити знаменній події — XXV з'їздові КПРС.

Галина ДАШУК — наймолодша серед рибалок Аджамського рибнеху. А з роботою справляється не гірше чоловіків. Їй доводиться у колективі за сумлінну працю і прагнення якомога більше опанувати цією нелегкою справою. В тому, що аджамці з початку сезону відправили жителів обласного центру понад 21 тонни свіжої риби, чимала заслуга і Галини Дашук.

Фото І. ЖЕВАНІВСЬКОГО.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАТЕСЯ!

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ

Рік видання XVI

№ 113 (2061).

20 ВЕРЕСНЯ

1975 р.

Ціна 2 коп.

В Т О П
день не
спала да
трудова на-
пруга на
безкраїх
колгоспних
ланах Улья-
новщини.
На передовій
боротьби за висо-
кий урожай
завершає
льотного року
п'ятиріччя —
комуністи і
комсомоль-
ці, зрізнені
високим по-
чуттям гро-
мадсько-
го обов'язку перед
рідною Батьківщиною, праг-
ненням, що стало для кожного усвідомленою
необхідністю: дати продукції більше, кращої
якості, з меншими затратами. Зразки комуністичного
ставлення до праці показали на сівбі озимих молодий
тракторист з колгоспу імені Шевченка Григорій Ко-
ломієць і сівальник Юрій Ланник, на заготовлі кор-
мів для громадського тваринництва — молоді кол-
госпів імені Щорса, імені Орджонікідзе, імені Карла
Маркса, на бурякових жнивях — механізована ланка
І. Лопушанського з колгоспу імені Леніна. А на зби-
ранні кукурудзи на зерно комбайнер сільківської
дільниці колгоспу «Родина» комсомолець Василь Ко-
рнієв разом з комуністом Григорієм Малеєм «Херсон-
цем-7» зібрали за зміну 18 гектарів каченистої. Спов-
нені творчою рішучістю успішно виконати свою пер-
шу заповідь перед державою, — продати в 1975-му
не менше 50,3 тисячі тонн зерна, створити п'ятиріч-
ний запас грубих і соковитих кормів, швидко і без
втрат зібрати цукристі, хлібороби району в той осін-
ній день вісімнадцятого вересня закінчували трудову
зміну на передз'їздовській вахті з почуттям викона-
ного обов'язку: в засіки Батьківщини засипано
нові тонни зерна. І в ту вечірню годину блискавкою
спалахнула звістка: «Є п'ятирічка!».

ДАРУНОК XXV З'їзду КПРС

● ТРУДІВНИКИ ЛАНІВ УЛЬЯНОВ-
СЬКОГО РАЙОНУ ДОСТРОКОВО
ВИКОНАЛИ П'ЯТИРІЧНИЙ ПЛАН
ВИРОБНИЦТВА І ПРОДАЖУ ЗЕРНА
ДЕРЖАВІ.

НА РІВЕНЬ СЬОГОДЕННЯ

Два дні в Києві тривав VI з'їзд архітекторів України, який підбив підсумки діяльності зодчих республіки за п'ять років і визначив їх завдання на майбутнє. В його роботі взяли участь провідні архітектори, співробітники проектних і науково-дослідних інститутів, партійні і радянські працівники, представники Спілок архітекторів Москви, Ленінграда, братніх союзних республік.

Делегати заслухали звіти правління Спілки архітекторів України, ревізійної комісії.

У доповідях і виступах на з'їзді підкреслювалось, що радянські архітектори вносять гідний вклад у здійснення величезних накреслень партії. Завдяки їх невтоми- ним творчим пошукам, великій роботі будівельників змінилося обличчя міст і сіл, споруджено потужні заводи і фабрики, сучасні культурно-побутові об'єкти. Тільки в нашій республіці за роки дев'ятої п'ятирічки збудовано близько 280 великих промислових підприємств, введено в дію 85 мільйонів квадратних метрів житлової площі, багато шкіл, лікарень та інших соціально-культурних закладів. Значних успіхів архітектори республіки добилися в сучасному містобудуванні, промисловості, архітектурі, в плануванні і забудові сільських населених пунктів.

З великим піднесенням прийнято вітальні листи Центральному Комітетові КПРС, а також ЦК Компартії України і Раді Міністрів УРСР.

(РАТАУ).

Ми, молоді тваринники колгоспу «Дніпро», на комсомольських зборах схвалили і підтримали починання комсомольців та молоді колгоспу «Мая» Знаменського району — включилися в комсомольський місячник підготовки ферм до зими.

Незважаючи на несприятливі погодні умови, трудівники господарства успішно ведуть продаж державі молока, овочів, інших сільськогосподарських культур. Молодь господарства повсюдно надає старшим товаришам значну допомогу. У тваринництві трудяться 52 юнаків та дівчат. На другому відділку працює комсомольсько-молодіжна бригада Люби Білоус. Члени цього колективу з року в рік добиваються високих виробничих показників. Минулого року, наприклад, вибороли друге місце у змаганні серед комсомольсько-молодіжних колективів МТФ області, були нагороджені випелом обкому комсомолу. І зараз дізната вже надолі від кожної корови по 2500 кілограмів молока, рівняються на правобережних соцмагання Галину Шаблій та Антоніну Лавецьку, які наближаються вже до 3-тисячного рубежу. На честь XXV з'їзду КПРС колектив став на ударну трудову вахту і зобов'язався понад план надати від кожної корови по 330 кілограмів молока.

У господарстві діє правило: турбуватися про тваринництво не тоді, коли падають надолі, знижуються прирости, а постійно, завжди. Комсомольці розуміють, що високих показників можна досягти при достатку кормів. Тому завжди активно беруть участь у зеленних жнивях. Нині в колгоспі вже нагромаджено понад 3 тисячі тонн грубих кормів, 2360 тонн сінажу, майже 700 тонн трав'яного вітамінізованого борошна, 3545 тонн силосу. Значна кількість цих кормів заготовлена комсомольцями і молоддю господарства, уч-

● ГОТУЄМО ФЕРМИ
ДО ЗИМИ

ПІДТРИМУЄМО ЗНАМ'ЯНЦІВ

нями Куцеволівської середньої школи під час суботників і недільників. Молоді трудівники скиртували соломі, перевозили силос, косили очерет, трави. Нещодавно вирішили, що кожен комсомолец господарства вільний від роботи час накопиться для переробки на вітамінізоване борошно дві тонни різноотрав'я до агрегату вже доставлено його десяти тонн.

Чи всі резерви використані? Іх ще чимало. Комітет комсомолу господарства залучив молодь до заготівлі кормів із болотної рослинності і дикоростучих трав. Чимало ми зробимо для ситої і теплої зими під час комсомольського місячника-підготовки ферм до зими.

Підтримуючи знам'янтів, ми вирішили своїми силами відремонтувати приміщення ферми, кормокухню. Створили спеціальну ремонтну комсомольсько-молодіжну бригаду, якій визначили обсяг, строки виконання робіт. Очолив цю бригаду Микола Тимченко. Комсомольці колгоспу проведуть під час місячника два суботники, під час яких допомагатимуть ремонтникам, та недільник заготівлі кормів.

За дорученням комсомольських зборів секретар комсомольської організації колгоспу «Дніпро» Оауфріївського району В. ПАТЕРИЛО, доярки — Г. ЯЦИНА, О. СЛАБКА, механізатор І. ДЕНИСЕНКО.

ДО МІЖНАРОДНОГО РОКУ ЖІНКИ

Відбулося чергове засідання обласної комісії по проведенню Міжнародного року жінки. Розглянуто питання про хід виконан-

ня завдань дев'ятої п'ятирічки по розширенню мережі та зміцненню матеріальної бази дитячих дошкільних закладів та про участь жінок в роботі Рад депутатів трудящих. В першому питанні з інформаційними виступили Є. Г. Садах (обласна планова комісія), Д. Ю. Стельмухов (облвно), Л. М. Му-

шинська (обласний відділ охорони здоров'я), В. З. Криваренко (обласне управління сільського господарства), Р. Я. Купенко (облмжіжколгоспбуд), С. П. Степанов (трест радгоспів).

На засіданні виступила голова комісії, заступник голови облвиконкому Є. М. Чабаненко.

Здобутому успіху передувала праця першими в області виконали річний і п'ятирічний народногосподарський план виробництва і заготівлі зерна! Так, за п'ять років звітної праці в засіки Батьківщини засипано 254,4 тисячі тонн хліба! З них — майже двадцять тисяч тонн надпланових. Навіть в складних погодних умовах цього року з кожного гектара посівів зібрано по 32,5 центнера зернових. На державні заготівельні пункти відправлено 30,4 тонни хліба. Ось який трудовий дарунок ульяновців XXV з'їзду рідної партії.

Здобутому успіху передувала праця першими в області ефективного використання кожного гектара землі, вдосконалення структури посівних площ, впровадження у виробництво високопродуктивних сортів. Здобута перемога — це наслідок добре налагодженої ідеїно-виховної роботи партійних і комсомольських організацій, які зробили і роблять все можливе для того, щоб кожен трудівник села пройнявся глибокою турботою про майбутній урожай. Ще в середині червня комбайнери, шофери — всі, хто мав бути зайнятий на збиранні ранніх зернових 1975 року, обговорили і прийняли підвищені соціалістичні зобов'язання, зробили ретельні розрахунки використання техніки. А в дні, що залишилися до жнив, комбайнери ще раз і ще перевірили кожен вузол своїх агрегатів, разом з спеціалістами сільського господарства наперед визначили особливості збирання на кожному полі, а потім — всі як один — включилися в боротьбу за хліб. Зібрали його до зернини!

В рапорті рідній партії, Батьківщині хлібороби Ульяновщини повідомляють, що продаж хліба державі триває. Шириться соціалістичне змагання за гідну зустріч XXV з'їзду партії. Ульяновці — на передньому краї трудових звершень.

Молодь Кіровоградщини рівняється на вас, герої п'ятирічки!

ЗАГОТІВЛЯ КОРМІВ — УДАРНА СПРАВА МОЛОДИХ

Завдяки постійній турботі райкому комсомолу про заготівлю кормів у господарствах району постійно діють чотири комсомольсько-молодіжних кормодобувних загони, 18 комсомольсько-молодіжних екіпажів.

Два таких загони діють у колгоспі «Дружба». Очолюють їх комсомольці комбайнер Віктор Козловський та тракторист Михайло Іщенко. Силами цих колективів заскрито 26 тисяч тонн солом, закладено три тисячі тонн

ЛАНКИ ЗРОБИЛИ ЗАПАС

силосу із кукурудзи і 1200 тонн — із солом озимих культур. Приклад у роботі подають тут ланкові, комсомольці Микола Тарабанов, брати Костянтин та Олександр Новикови, які щодня виконують по півтори змінних норми.

У колгоспі «Мир» на виготовленні вітамінізованого трав'яного борошна в авангарді соціалістичного змагання йдуть молоді комуністи і комсомольці. Найвищих показників добилися кандидат в члени

КПРС Валентин Стасій, члени ВЛКСМ Володимир Продан та Володимир Гросул.

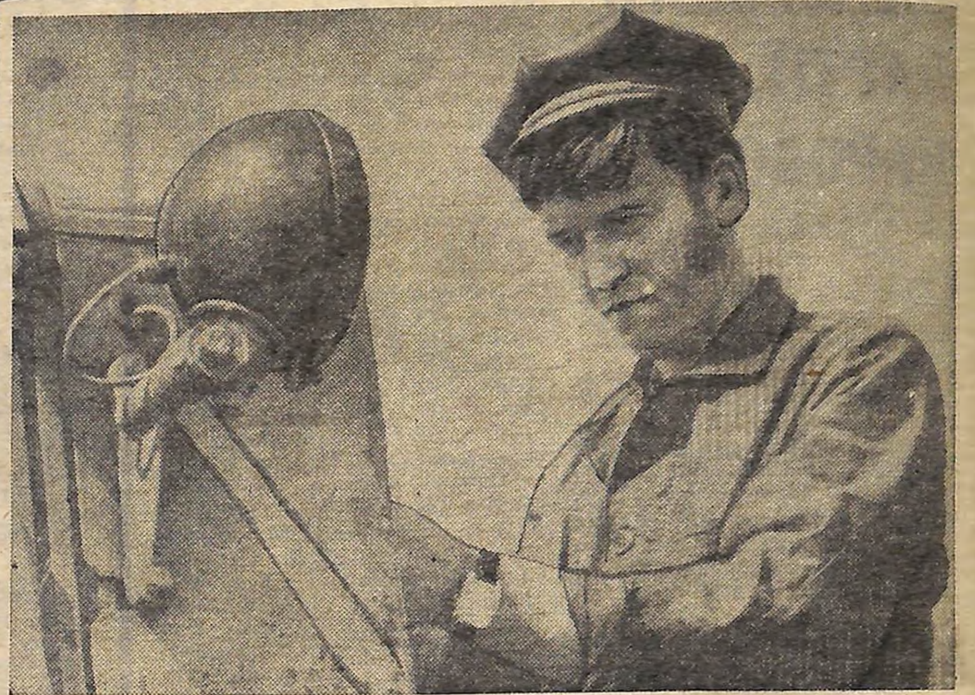
Вагомий внесок молодих кормозаготівельників району. На їх рахунок вже 35 тисяч тонн сіна, 6300 тонн сінажу, 46 тисяч тонн солом, 96 500 тонн силосу, 1800 тонн вітамінізованого трав'яного борошна. Де б сьогодні не працювали молоді трударі, скрізь показують приклад у роботі, розуміючи, що сита і тепла зимівля худоби — запорука виробничих успіхів тваринників.

В. ЛУГОВИЙ,
інструктор Новоукраїнського райкому комсомолу.

Жити й працювати натхненно — такий девіз у комсомольця Олександра Козаченка, тракториста колгоспу імені Тельмана Компаніївського району. І працює він творчо, з волюнтаризмом. Молодий механізатор дбайливо доглядає за технікою, завжди тримає її в зразковому стані, домагається значної економії пального і мастила.

На фото: О. КОЗАЧЕНКО.

Фото Л. МИРГОРОДСЬКОГО.

ДО 20-РІЧЧЯ УГОДИ
ПРО ВІДНОСИНИ МІЖ СРСР І НДР

ВИПРОБУВАНИЙ БРАТНІЙ СОЮЗ

20 вересня минає двадцять років з того дня, коли в Москві була скріплена підписами Угода про відносини між Союзом Радянських Соціалістичних Республік і Німечкою Демократичною Республікою.

Ці роки повністю підтвердили слова керівника делегації НДР, голови уряду республіки Отто Гротевольда, сказані ним в Народній палаті після повернення з Москви до Берліна: «Угода про відносини між НДР і СРСР, а також проведені в Москві переговори викликають у всіх нас впевненість у тому, що досягнення НДР і основи соціалізму в нашій державі забезпечені назавжди».

Подія, яка сталася 20 років тому, ознаменувала собою не тільки новий етап у розвитку відносин між двома братніми країнами. Вона підтвердила, що НДР зайняла вагомє місце в соціалістичній співдружності: з 1950 року республіка була вже повноправним членом РЕВ, а в травні 1955 року взяла участь у створенні організації Варшавського договору. Державна угода між СРСР і НДР була підписана у час, який характеризувався різким загостренням боротьби на міжнародній арені. Причиною загострення були спроби країн НАТО «відкинути назад» соціалізм. Тодішній уряд ФРН на чолі з К. Аденауером відкрито поставив перед собою завдання підпорядкувати НДР західнонімецькій державі. В умовах «холодної війни», яку проводили імперіалістичні країни, вони організували політичну і економічну блокаду НДР.

Тим вагоміше прозвучали тоді слова підписаної в Москві Державної угоди, яка підтвердила повний суверенітет республіки.

З тих пір на планеті сталися величезні зміни. Співвідношення сил різко змінилось на користь миру і соціалізму. Сьогодні співробітництво між СРСР і НДР піднялось на якісно нову сходинку. Базуючись на рішеннях XXIV з'їзду КПРС і VIII з'їзду СЄПН, воно охопило всі галузі громадського життя обох країн. «Серпцевина» всієї співдружності наших держав, — пише теоретичний орган ЦК СЄПН журнал «Айнгайт», — в братні стосунки між СЄПН і КПРС. Особливе значення мають регулярні зустрічі між керівниками обох партій — Генеральним секретарем ЦК КПРС Леонідом Брежнєвим і першим секретарем ЦК СЄПН Еріхом Хонеккером. З часів VIII з'їзду СЄПН відбулось вже 15 таких зустрічей.

Сьогодні братні стосунки об'єднують наші країни не тільки на міждержавній основі. Дружба єднає окремі міста і організації, підприємства і вузи. Загальним святом радянського і німецького народів стало 30-річчя Перемоги над фашизмом.

Давно минули часи економічної і політичної блокади НДР. У наші дні вона має дипломатичні відносини практично з усіма державами і є повноправним членом ООН. Разом з СРСР та іншими братніми країнами республіка була ініціатором загальноєвропейської наради з питань безпеки і співробітництва, яка нещодавно закінчилась у Хельсінкі.

О. ГРИГОР'ЄВ,
кор. ТАРС.

Берлін.

ЗВІТИ І ВИБОРИ В КОМСОМОЛІ

ЗА СУМЛІННІСТЬ

Ось уже два роки як М. Дорош повернувся зі служби в рядах Радянської Армії знову взявся за кермо трактора. Він не лише перевищує змінні завдання, а завжди добивається найвищого виробітку на свій Т-150. Зараз юнак став на трудову вахту на честь XXV з'їзду КПРС і до кінця року запланував виробити тисячу гектарів умовної оранки, зекономити 400 кіло-

грамів пального. Принциповий, чуйний, він користується авторитетом серед своїх ровесників, старших механізаторів. Рішення було einstimmig: на звітні виборних зборах секретарем комсомольської організації другого відділку колгоспу імені Держинського обрали Миколу Дороша. **І. ЦУРКАН,** тракторист, Устинівський район.

МИ ГОВОРІМО: «сильний», «середній», «слабкий»... Говоримо, ніби про живу людину. Во комітет, як колективний орган, концентрує в єдине особисті ділові якості всіх його членів. Завжди, і особливо в період, коли йде обмін комсомольських документів, мірою визначен-

ЗАЙВИ— АНАТОЛІЙ, ВІКТОР ТА ІНШІ

ця — «сильний», «середній», «слабкий» є рівень уміння комітету не залишати поза життям комсомольської організації жодного члена Спілки. Щоб юнак або дівчина відчували: комітет не просто знає про їх існування, а вважає їх бойовою силою комсомольської організації. Дуже важливо для кожного це усвідомлення, що ти потрібен і що в тебе вірять, на тебе покладають надії. А коли такого усвідомлення немає?

Ці роздуми прийшли вже після кількох перших зустрічей з молодими робітниками, комсомольцями і неспілковим молоддю Світловодського авторотранспортного підприємства № 10037. Хлопці, а тут вони в основному, — професії ж є у чоловіків,

дещо скептично зустріли спробу повести розмову про їхню комсомольську організацію. Щоб не судити упереджено, задаю більш конкретні два запитання: «З якого часу стоїш на обліку та яке доручення виконуєш?». Хто відверто розсміявся, хто здивовано стеноу плечима, але розмова зав'язалася. Кожен говорив за себе.

Віктор Лошнін: — Приїхав сюди з Магадана і вже більше місяця працюю автоелектриком. Ніхто не поцікавився, чи я комсомолец. Бачив якась дівчина збирала внески по списку, думаю, що то секретар. Нікого доручення мені не давали...

Анатолій Погрібний: — Три тижні тому влаштувався водієм. На облік ще не ставав. А як не числюся в цій комсомольській організації, хто ж мені дасть доручення хоча б тимчасове?

Анатолій Сушко: — Я вже два роки працюю тут і два роки не на обліку. Звертався до попереднього секретаря — йому було ніколи, теперішній не поцікавився.

Віктор Карпов: — Зі школи прийшов на підприємство не комсомольцем, тут ніхто не пропонує вступити в комсомол...

Володимир Ткаченко: — Рік і три місяці не сплачував внески. Ніхто не питав, чому... От я і вивів автоматично з комсомолу.

Імпровізоване усе «анкетування» проводилось не вибірково — майже до порядку, один за одним давали відповіді лише в двох цехах: в електротехнічному і реставраційному. Не ліпши справи і в інших. Із 103 членів ВЛКСМ лише 18 мають постійні доручення. Понад половину спілчан членські внески не сплачували за останні два, три і більше місяців, останні збори пройшли ще в липні — ніхто не зміг згадати навіть в якому саме місяці. Таку байду жисті комітет комсомолу до життя членів Спілки на підприємстві проявляє одночасно і цілковито не увагою до неспілкової молоді.

Віктор Карпов — лише один із 210 молодих робітників підприємства віком до 28 років, які не є членами ВЛКСМ. В порівнянні з теперішньою чисельністю первинної комсомольської організації — це ще дві організації. Такому резервові позаздрив би будь-який комітет. Однак секретар Олексій Кабанець, комітет, очолюваний ним, над цим навіть не замислюється. І залишається «резерв» у «пасиві». Та чи тільки резерв?

Жодного разу на комсомольських зборах не заслухали питань внутрішньої роботи, не прозвучав відвертий товариський осуд комсомольця, схильного до випивок, появи в нетверезому стані на роботі або громадських місцях. Біда й в тому, що на збори, як правило, приходять не більше половини членів комсомольської організації. А ті, що й прийшли, найчастіше нудьгують на зборах, бо найголовніше, що їх хвилює — питання виробництва, — обговорюються рідко. На підприємстві, де виставляють автомашин різного призначення, молодим робітникам В. Ткаченко і А. Яковичу начальник Я. Л. Халемський наказав... відрами розносити мокрий пісок до пристіпожених ящиків. Ось тут би і сказати своє слово комітету комсомолу, втрутитися. Однак цього не сталося.

Дещо споглядаючи позицію до справ в комсомольській організації авторотранспортного підприємства № 10037 зайняв Світловодський міський ЛКСМУ. Кілька бригад міському протягом року побували на підприємстві. Та все зводилося лише до формальних перевірок. Практичної допомоги комсомольська організація не отримала. І продовжує комітет первинної носити непочесний титул «слабого». А на початку січня тут розпочинається обмін комсомольських документів...

О. БАСЕНКО,
спецкор «Молодого комунара»,
м. Світловодськ.

ЧЕСТЬ ЗМОЛОДУ

Михайло хвилювався, тільки й міг сказати:

— Дякую.

— Тобі щиро спасибі, юначе, за сумлінну працю, — почула теплі слова у відповідь.

Повернувшись Михайло з обласного змагання оранки, де в минулому році виборов одне з перших місць. І вже наступного дня повів свого Т-74 готувати ґрунт до сіна.

Першокласний механізатор — гордість колгоспу. Михайло Огир член комітету комсомольської організації колгоспу, один з найактивніших у громадських справах. Ми попросили керівників колгоспу проаналізувати хід виконання молодим механізатором завдань нинішньої п'ятирічки. І ось що почули: за чотири роки М. Огир виробив стільки ріллі, скільки планувалося за всю п'ятирічку, заощадив на ремонтах і зекономив стільки пального, що на ці кошти можна придбати нового Т-74 з повним набором причіпного інвентаря. Високо несе молодий механізатор звання господаря колгоспного поля...

А. МОСІН,
наш громадський кореспондент.
Колгосп імені Леніна Новоукраїнського району.

СЮДИ, на районне змагання оранки, зібрався найдосвідченіший механізатор з усіх господарств. Ті, кому випала честь боротися за звання чемпіона. І серед двадцяти двох трактористів — комсомолец з колгоспу імені Леніна Михайло Огир. Вже пізніше він підніметься на вищу сходинку п'єдестала змагання, його груди прикрасить червона стрічка з написом: «Чемпіон оранки 1975 року». А під час поєдинків чи не найбільше глядачів зібралось саме біля ділянки під номером 21. І всі без винятку стверджували:

— Відмінна рілля, оранка найвищого класу.

...Батько Михайла, Максим Корнійович, майже тридцять років водив трактори колгоспними ланками. Своєю любов'ю до праці Огир-старший передав сину.

Закінчив юнак восьмирічку і пішов працювати в бригаду причіпювача. А наступного року подався до Олександрівського ЦСПУ, звідки повернувся в тракторну бригаду вже з повсьвідченням механізатора широкого профілю. З напарником — ровесником Віктором Савичем сіяли та обробляли цукрові буряки, виконували інші роботи. На дощці показників прізвища батька й сина стояли поруч.

Три роки Михайло відслужив у прикордонних військах.

В тракторній бригаді вчо-

рашнього солдата зустріли привітно.

— Тобі б нову машину, — говорили, — так якраз немає. Он один старенький «ДТ-54». Можна сказати, вже списаний...

І Михайло заходився коло трактора, поставив «на ноги». Оран. Та ще й які! Завжди дбав, щоб рівно лягала борозна, щоб плуг входив у землю на потрібну глибину.

Минали роки, росла май-

„МИ ХЛІБОРОБИ, СИНУ...“

стерність механізатора. Частенько батько вів із сином розмову:

— Пам'ятай, сину, ми — хлібороби. А що може бути почеснішого?

...Серпневого дня 1973 року біля загини, де працював Михайло, зупинився газик. «Хлопці з райкому комсомолу», — вітавав знайомих.

— Тобі доручено захищати честь нашого району на змаганнях молодих оранків Кіровоградщини, — повідомили юнака.

Хлопець працював поруч з чемпіоном оранки України Володимиром Майданником. Дав

дні Михайло придбався до роботи найдосвідченішого оранка республіки і за цей час запам'ятав стільки що на обласних змаганнях зайняв одне з першох місць.

Ми вже звикли до стрімкого плину життя. Інколи не помічаємо різних змін у характері людей, з якими живемо й працюємо. Виробив механізатор понад дві тисячі гектарів на трактор, зібрав високий урожай зерна, коренів, і то вважається звичайним, буденним. Справді, так непомітно зро-

стають люди, стають тими, на яких рівняють свій крок у праці інші... Так зростає Михайло Огир. У 1973 році за успіхи у змаганні і виявлену трудову доблесть у виконанні взятих зобов'язань по збільшенню виробництва й продажу державі зерна, цукрових буряків, олійних культур та інших продуктів землеробства його було нагороджено орденом Трудового Червоного Прапора.

Приймаючи високу нагороду

ЗАВТРА — ДЕНЬ
ПРАЦІВНИКА ЛІСУ

Автобус зупинився неподалік села Братоліубівки. Я пішов у напрямку, вказаному на таблиці — «Дендропарк, 6 км.». Звідка зупиняючись, поринав у таку тишу, що аж у вухах дзвеніло. Іноді цей спокій порушував лише чарівний голос польових жайворонків, які злітали в блакиті неба, нерухомо повисали там, ллючи на землю срібло своїх пісень.

Ось і «Веселі Боковеньки»! Степовий оазис, який вражає кожного, хто побуває тут. Адже виріс цей дендропарк майже 80 років тому на голих схилах балок та ярів — всупереч несприятливим умовам і сумнівам скептиків. Така була воля людини!

Нині зелена скарбниця «Веселі Боковеньки» — селекційно-дендрологічна дослідна станція — науковий заклад Українського науково-дослідного інституту лісового господарства і агролісомеліорації імені Г. М. Висоцького, яка займається вирощуванням, акліматизацією та селекцією цінних порід дерев і чагарників.

ОСІНЬ
У „ВЕСЕЛИХ
БОКОВЕНЬКАХ“

У «Веселих Боковеньках» першими мене зустріли рожево-руді конопляники та різнобарвні щигли. А потім вже — спортивного вигляду симпатичний чоловік з лагідними, трохи сумними очима. Це був директор дослідної станції, кандидат сільськогосподарських наук Павло Петрович Бадалов. З ним ми й вирушили тінистими алеями на зустріч з осінню.

Алеї та просіки вдало розміщені в парку, так, що кожного разу потрапляєш то до тендітних, в білих сукнях берізок, то до казкових велетнів-дубів, що застигли ніби вартіві, то до похмурих стрімких сосен — вони, ніби лицарі в латах, несподівано з'являються на шляху. А то виходиш до порослої очеретом і вкритої яскраво-зеленою ряскою річки Боковеньки, через яку перекинута красива кладочка. Раптом потрапляємо до великого озера зі штучним островом посередині. Відкривається неповторний краєвид: у воді віддзеркалюються плакучі верби та частка блакитного неба з білими, мов лобеді, хмарами. А довкола дерева, дерева, дерева...

У нашому унікальному дендропарку одержали прописку більше тисячі видів дерев та чагарників з різних країн світу. — розповідає директор дослідної станції.

У цьому не важко переконатися на кожному кроці. Поруч з білосніжною берізкою височить польовий клен та срібляста, або войлочна липа з великим листям. Вірменський дуб переплітається гіллям декоративного чорного горіха. Ось на галявині, немов великий бриль, розкинувся ялівець козацький. По-сусідству величаво стоїть вісімдесятирічний червоний дуб, який одержав свою назву через властивість листя змінювати свій колір на червоний після перших заморозків. А то несподівано можна натрапити й на зовсім екзотичне чи унікальне дерево. Як, наприклад, на трюхколірний клен (до речі, майже єдиний на Україні), у якого листя в будь-яку пору року буває зелене, червоне і жовте одночасно. Походиш не звичайними алеями парку, постоїш на кладочках, помилуєшся голубими ставками, екзотичними деревами, затинними галявинами — і серце наповнюється любов'ю до природи, до рідного краю: все це створила людина, гож і берегти повинні люди зелену скарбницю нашої степу.

Л. ЛИТВИНОВ,
краєзнавець,
Долбишський район.

Згодься, шановний читачу, що, коли мова заходить про виховання і, тим більше, — про перевиховання молоді людини, щодо цього в нас виробилась упереджена реакція: куди дивились виробничий колектив, громадськість, школа тощо? А чи не надміру ми часом звинувачуємо оточення?

Відомий короткий девіз Л. Бетховена «Людино, допоможи собі сам!» лишив свою суть і для нас із вами. Нині бачиться в цих словах прагнення людини до самоутвердження, до самовизначення в загальному строю будівників комунізму, і аж ніяк не відособленість чи егоїзм.

Цей випадок взятий з життя. Автор з певних причин не називає адресу подій, адже розповідається про те, як молода людина сама приходить до усвідомлення хибності шляху.

РОЗІРВАНЕ ПАВУТИННЯ

Того року весна пробуджувалась швидко. В перші дні квітня все навкруги буйало у світлому вбранні. А у хаті Степана Ковача було смутно: його дружина лежала в ліжку, шепотіла побілілими губами: «Одпусти, господи, тріхи мої». Навколо метушилися «брати» і «сестри», вимолюючи рабів божий Олені спасіння на тому світі. А породілля знемагала від болю. Іванко, що стояв біля від-

чиненого вікна, глянув на вогне-кове обличчя матері і шодуху побіг до лікарні. Та коли прийшов лікар, було пізно.

...Марійка Сокол, стрічаючи свою шістнадцяту весну, раділа сонцю і теплу. Життя здавалось їй таким легким, а радість — вищою. І нічого, що батьки-сектанти втомлювали її покору волі божій, примушували ходити на суботницькі зібрання. Марія старалась не брати до серця шептання батьків. «Складай екзамени за дев'ятий клас і поїду, вчитися буду», — плекало падію.

Та біда підкралася несподівано: згаданому відвідеві Степану Ковачу потрібна дружина. Іздив він по навколишніх селах, розшукуючи молоді дівчини, бажано — сектантку. Потрапив і в Соснівку. Пресвітер секти суботників-адвентистів сьомого дня порадила піти до Сокола. Гарна, мовляв, дівчина росте там.

Недоуго думаючи, батьки дали згоду. Вихована в абсолютній покорі, Марійка не могла перечити їм. Та її й не питали.

Хатина на хуторі Вільхвець, куди Степан привів молоді дружину, потопала в білопінному цвітінні пшениць. Та серед цієї краси Марія нерідко думала: «За віщо така кара? Мріяла ж вийти за тих тенет!»

Відцвіли вишні. Їх пелюстки білим килимом вкрили подвір'я. В один з таких вечорів Марійка підійшла до чоловіка. «Складатиму екстерном екзамени за десятий клас!» — рішуче глянула в його злякані очі.

— В мирське життя закортіло? Налеперік моїм і логрозам Степана одержала таку, атестат зрілості. Промайнує ще рік.

Марійка благала: «Степане, відвези до лікарні!».

— Хіба не знаєш, що то великий гріх?..

...Зірнула в собі всі сили й вишлася з хати.

Сигнал «газика». І останні слова: «До лікарні!». Більше не пам'ятала нічого.

На атеїстичні теми

...Зайшов лікар, а з ним — група практикантів. Один кинув погляд на Марію. І тепла хвиля хлопнула в серце хлопця. «Це, мабуть, і є та, до котрої ніхто не приходив», пригадав розмову санітарок. Це раз придивився до скуплого, але гарного юного обличчя, і знову стало тепло на душі. Вона, ніби відчувши цей погляд, відкриває очі.

— Як син? — спитала. Відтоді практикант Андрій часто навідувався до неї. Приніс книжки, розповідав про навчання в інституті, про друзів, радів їй вчисті. І Марійка, ніби губка вологи, вбирала в себе кожне його слово, кожну думку. Ноті плали і мрії роїлися в її голові.

День, коли жінку виписали з лікарні, був напрохуд сонячним. На вулиці її чекав з букетом першого бузку Андрій. Побачила, і ще радісніше засяяло для неї сонце, ще міцніше пригніснула сина. «Ні, заради нього я стану іншою!».

Вони пішли широкою дорогою, в протилежний бік Вільхвець...

Н. НЕГІНА,
спецкор «Молодого комунара».

ПЕРШІ тижні навчання — час, коли збираються у Кіровоградському педінституті білий студентський будівельний загонів. Обговорюють свої трудові досягнення, підбивають підсумки. На одному із таких зборів нам і довелося почути цікаву розповідь про студентське літо загону «Корчагінець-75». У тих, хто слухав її, постала в уяві далека тюменська тайга, міцні мозолясті руки, які вміють тримати не тільки перо, а й

ЛІТО — НА РИШТУВАННЯХ

РОМАНТИКА
„ПО-КОРЧАГІНСЬКИ“

кельму, не бояться ніяких труднощів. З 1 липня по 28 серпня у невеликому тайговому місті Урай працювали 48 наших «корчагінів». Працювали дісно по-корчагінінськи, як сказав командир загону, викладач педінституту Євген Олександрович Храмошкін. Так працювали всі. І українці, і росіяни. І представники братнього Узбекистану, що навчаються в нашому інституті, класі й дівчата, студенти фізичного та фізико-математичного факультетів.

Посилати свої будзгони у Тюменську область стало вже традицією нашого інституту. З літа в літо народжуються і ростуть в тайзі об'єкти, збудовані кіровоградськими студентами. І цього разу «Корчагінець-75» об'єкт здає у строк, якістю роботи тюменські будівельники задоволені.

Георгій ШЕВЧЕНКО.

ЗАСІВ

«Загони зіткнулися на рівному степу під Компаніївою...».

(Ю. ЯНОВСЬКИЙ).

Степи, степи без жодного ліска купаються в пишених колосках, а на могилках кібці та орли — як сторожі далекої пори. Степам оцим весною зацвітає, степам оцим улітку засихає і мокнуть кинджально восени в краю баштанів і озимини. Тут «Вершинки» Яновського коліс безсмертя над епохою звелісь...

Зійшлися їхні коні за селом. Стояла спека. Серпень був крилом. Клубився пил. Стикалися шаблі і припадали іскри до землі. У мареві металіли колосорі — злітали й падали додолу прапори. Здолавши смерть у вранішній осонні, життя нове несли полки червоної. Кривава січ, жорстокогрізна січ, як спогей одвічних протиріч. Народжувалась в ній нова Росія — тут зерно двадцяті вік посіяв. Був особливим цей суворий засів — одного колосу та не одного класу. О, краю мій, колоско степова, У пам'яті оті твої жнива: Стояла спека. Серпень був крилом, зіткнулися загони за селом...

НА ЯТРАНІ

Мал. В. КОЛІСНИЧЕНКА.

„ЗІРКА“ —
КЛУБ
РОБІТНИЧИЙ

Серед тих, хто створив посівні машини для сільськогосподарства на Кіровоградському заводі «Червона зірка», сотні любителів спорту.

Заводський спортклуб дав путівку у великий спорт заслуженому майстрові спорту СРСР Володимиру Веремеву, майстру спорту міжнародного класу Валерію Покряну, майстру спорту Станіславу Евсєєву, Борису Петрову, срібному призеру VI-ї літньої республіканської спартакіади Станіславу Редозубову і багатьом іншим.

Але керівництво і активісти спортклубу основне завдання вбачають у залученні до спорту якомога більшої кількості робітників, службовців підприємства. В двадцяти двох колективах фізкультури, які входять до спортклубу «Зірка», займається близько п'яти тисяч чоловік. Тільки за останні чотири роки підготувало 16 майстрів спорту Радянського Союзу, понад 220 кандидатів у майстри спорту і першорозрядників, 6 тисяч спортсменів масових розрядів, близько 1950 червонозорівців склали нормативи нового комплексу І ПО. З 10-12 видів проводяться змагання заводських спартакіад. Спортивну п'ятирічку клуб виконав у 1974 році.

Нешодавно за активну участь фізкультурників і спортсменів у Всесоюзному олімпійському змаганні по дотроковому виконанню народногосподарського плану і за високі показники в розвитку фізичної культури і спорту Всесоюзний спорткомітет і Центральний комітет профспілок працівників культури нагородили спортклуб «Зірка» спеціальним дипломом.

Зараз фізкультурники, як і весь колектив червонозорівців, взяли нові підвиги змагання, щоб новими досягненнями в праці і спорті гідно зустріти наступний XXV з'їзд КПРС.

Г. РУДИНСЬКИЙ,

заступник голови правління спортклубу «Зірка».

Вже стало традицією першість СРСР з футболу серед юнаків проводити за системою «осінь — весна». Як і переваги нової формули перед попередньою, коли зональні змагання проводилися навесні? З цим питанням наш кореспондент звернувся до старшого тренера груп підготовки при команді «Зірка», заслуженого тренера УРСР Віктора Михайловича Третьякова. Ось, що він розповів.

З М І Н А
З М І Н І Й Д Е...

Насамперед, новий регламент турніру примушує тренерів юнацьких колективів працювати весь рік на повну потужність. Тепер ігри проводяться виключно по неділях. Це дозволяє вести планомерно навчально-тренувальну роботу і втримувати семиденний цикл праці. У минулому кінець зональних змагань у республіці спливав в іспити в середній школі. От і доводилося тренерам думати над тим, як влітти в скрутний становище, щоб футбол не зважався зайняти.

Нині знайдено компромісне рішення: друге коло ігор у зонах фінішує 31 травня, а республіканська зональна частина змагань стартує у середині вересня.

У нашій республіці змагаються майже п'ятдесят колективів, розподілених на п'ять зон за територіальним принципом. Кіровоградська «Зірка» виступає у третій зоні, де крім неї — ще вісім команд: спортінтернат Харків, «Дніпро» з Дніпропетровська, республіканська спортивна школа-інтернат з Києва, олександрійський «Кристал», харківський «Металіст», «Локомотив» із Дніпропетровська, «Космос» з Полтави та сумський «Фрунзенець».

Чемпіонат стартував минулої неділі. В поєдинках беруть участь юнаки 1958—1969 років народження. Перший матч «Зірка» провела в Олександрії з місцевим «Кристалом». Напружена була ця зустріч. Єдиний м'яч, забитий на 25-й хвилині першого тайму кіровоградцем Олександром Середовим, вирішив долю гри на користь гостей. У другому турі, який відбудеться 21 вересня, «Зірка» також виступає на полі в Харкові, поміряється силами з «Металістом».

В. ТРЕТЯКОВ,
заслужений тренер УРСР.

Експедиція „Славя“

Цей серпневий ранок назавжди запам'ятається вихованцям Верблужської середньої школи. Триповерхова сонячна споруда на 650 місць відкрила перед ними свої двері. Урочиста лінійка. Пломениють айстри, розвіває вітер бар'яни стяги. Сорок років тому тут розпочинав свою педагогічну діяльність Герой Радянського Союзу В. Ф. Скопенко. Уряд гідно оцінив подвиги педагога на мирному фронті, удостоївши його медалі «За трудову доблесть».

Палкими оплесками зустрічають присутні повідомлення про те, що за постановою Ради

Видавництва Міністерства Народно-Орбони Польської Народної Республіки випустило книгу-альбом «Живуть в наших серцях». У ній розповідається про подвиги шістдесяти п'яти Героїв Радянського Союзу, що загинули, визволяючи польську землю.

Хвилює документальний нарис про уродженця Бранської області Василя Федоровича Скопенка, який у передвоєнні роки на Кіровоградщині навчав математики юних степовиків.

І в ці дні, коли у Волгограді проходить VII Всесоюзний зліт переможців походу «Шляхами слави батьків», Верблужка знову згадає свого героя...

НЕ ВМИРАЮТЬ
СОЛДАТИ...

Міністрів УРСР Верблужській школі присвоєно ім'я Героя Радянського Союзу Василя Федоровича Скопенка. Під звуки оркестру відкривається меморіальна дошка.

Яким же був шлях цієї людини, представника найгуманніших професій до героїської Зірки?

Він одягнув форму офіцера у перші ж дні війни, виявив себе мужнім і талановитим командиром в бойових операціях на різних ділянках фронту.

...Влітку 1944 року розпочався наступ, що увійшов у історію як Львівсько-Сандомирська операція. В ньому брав участь і полк, який командував підполковник В. Ф. Скопенко. Перед наступом він писав дружині: «Підійшли до дуже гарного старовинного міста, що стоїть на крутому березі швидкоплинної ріки. Люди тут, Ано, добрі, щирі. Чого тільки не натерпілись вони в фашистській неволі! Фашисти так легко не віддадуть це місто. А так хотілося б, щоб земля наша була не в огні, а в квітах...».

І справді, гітлерівці перетворили Сандомир в неприступну фортецю: підступили до нього були заміновані. Стояло завдання — вигнати фашистів з фортеці артилерійським вогнем, але тоді...

Підполковник Скопенко, зважаючи на обстановку, довго вдивлявся у залите щедрим сонцем місто-замок, у башти костіолів, на старовинні споруди. Він милувався їх красою. Тоді й вирішив: брати Сандомир без артилерії! Наше командування згодилося з думками Скопенка — треба зберегти місто. І ось замість наміченого штурму 18 серпня почалася атака піхоти. Танки сталим кільцем оточили місто. Жорстокою і кривавою була ця сутичка. Та до кінця дня Сандомир став вільним.

Радісно зустрічали поляки своїх визволителів. Зі слезами на очах вони цілува-

ли бойову реліквію дивізії — Червоний прапор. А командири Скопенку гаряче дякували за збереження красення міста квітами, обіймами і схвальними словами. Вони знайомили Василя Федоровича з пам'ятниками польського зодчества, які він так високо цінував, дякували за визвольну місію армії.

В. Ф. Скопенко став першим комендантом міста. Указом Президії Верховної Ради СРСР 23 вересня 1944 року йому було присвоєно звання Героя Радянського Союзу, а очолюваний ним 1180-й стрілецький полк, дістав назву «Сандомирського».

...Настав січень переможного 1945-го. На річці Одер В. Ф. Скопенка було тяжко поранено. За три дні перед цим Героєві було присвоєно звання полковника. Помираючи, Василь Федорович висловив своє останнє бажання: поховати його в місті, яке він визволив і полюбив. Його воля була виконана.

А Сандомирський полк пішов далі, на захід. Він штурмував Берлін, визволяв Прагу. У липні, повертаючись на Батьківщину, однопольчани на міській площі Сандомира побачили могилу зі скромним обеліском з п'ятикутною зіркою і портрет Героя Радянського Союзу В. Ф. Скопенка. Відбувся мітинг. Ще раз програв салют Перемоги.

Громадськість Сандомира свято береже пам'ять про героя. Центральна вулиця і школа № 3 носять його ім'я. Дружині Ганні Митрофанівні, синам Віктору і Георгію, дочці Аллі присвоєно звання почесних громадян древнього польського міста. Щорічно дорогами України і Польщі проходить міжнародна велогонка пам'яті В. Ф. Скопенка. А біля постаменту завжди бувають квіти...

...Свято бережуть пам'ять про героя жителі Новгородківського району. На центральній площі райцентру портрет його красується в галереї Героїв. У Верблужці пам'ятають вчителя його учні, підрастаюче покоління. В школі створено куточок героя, діти листуються з його сім'єю.

Не вмирають солдати. Бо живуть вони в пам'яті і ділах.

В. ДАНИЛЕНКО,
вчитель історії.

◆ Колісним пером

СЛУШНА

ДАЙТЕ

ОБСТАВИНА

ВІДПОЧИТИ!

— Ніпую, ти розчарувалась? —
До внучки баба обізвалась. —
Ти ж на юриста все хотіла,
А це в технічний закортіло...
— Ах, бабу, — та відповідає, —
Тут зараз конкурсу немає!

— Чом підє ти не працюєш? —
Запитали Гриця. —
— Вже відколи скінчив школу,
Так же не годиться...
— Тут шоліта поступаєш в інститут різн. —
Врепті треба й відпочити —
Перви ж не залізи!

«ЛЮБОВ» ДО ЗЕМЛІ

У письмових творах Алла Про село завжди писала. Полю, фермі і діброві! Присяглась у любові. Дочекалась свого свята — й вручили атестата. Де ж тепер та випускниця, Що селом своїм гордиться? Дівчина посаду має: В місті парки підмітає...

Л. ГНІДЕЦЬ.

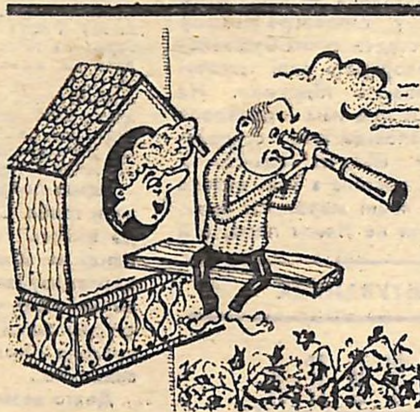
с. Тишківка
Добровеличківського району.

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНИЙ ВИПУСК

ДУМАЮ собі: що значить культура? Звідки вона починається?

От мій сусід наче й культурний чоловік: сорочка завжди біла, штани з стрілкою, галстук модний. Квартиру йому дали в новому мікрорайоні на Черемушках. Обставив її импортними меблями. Та все ж чогось-таки химерить — балкон йому не сподобався: як вийде загоряти — видно голі коліна. От і взявся за реставрацію Петро Сергійович. Наносив дошок, бляхи і зробив будку на балконі.

ОСОБИСТА
БУДКА

ФЕЙЛЕТОН

Дім наш гарний, п'ятиповерховий. Вікна наших квартир — до вулиці. Але будка мене не рає. Я б і сам зробив її, та не вмію. А сусід егоїст — все для себе. Тепер же лихо через це маю — вишає жінка над балконом білизну — домоупрєв лєється. А була б будка — мав би рятунок.

Відпочиває Петро Сергійович у будці дуже рідко —

здебільшого до дендропарку спішить у вихідні. Сядє під деревом з усією хатньою челяддю і цілий день там кається. Пляшками порожніми цілиться в стовбури дерев, а його діти на гілках гойдаються. Через отаких, як мій сусід, я з своїми приятелями й хвилини не можу посидіти на свіженькій траві за чаркою. Бо все в дендропарку витолочене, віття розчакнуті. Мій синок теж не хоче бігати туди, бо порізає на склі п'яту. Він підрахував, що навколо кожного дерева в середньому накидано 26 затичок від пляшок і два фунти скла доми.

От вам і культурний чоловік!..

Думаю оце я собі так: якщо не вдається мені спорудити будку на балконі, я заявлю на сусіда в житлово-експлуатаційну контору та ще й приведу патруль з Кіровського райкому комсомолу. Щоб не нівечив Петро Сергійович краси в дендропарку, а сидів у своїй будці.

А раз в куцах я побачив його з дружинкою. То і їм можу неприємностей приготувати. Щоб не думали, що вони такі вже культурні. Фактів досить. Коли вони будували 66-й будинок на проспекті «Правди», то біля сусіднього 69-го насипали горю щєбеню — машинам в негуду краще було перебуксувати. То та купа і донині на тротуарі. Як задошить — од-

разу калюжі. І отак на кожному будівельному майдані. Виженуть дім, а після починають там копатись — якісь труби кладуть, якісь проводи тягнуть, дерева, посаджені школярами, чиркають. Наприклад, біля того ж 66-го будинку, а потім напроти лікарні, тричі рили рів, перекопували тротуар, дубасили тротуар, рубали каштани. І тепер там ями та буб'ян. От тобї і перспективне будівництво, от тобї і культура. Нині знову біля обласної лікарні теж прірви та канави — щось шукають, ніби у водоводі, комунікації кладуть...

Ех, Петре Сергійовичу, сусіде мій дорогенький! Якщо ти не розлучишся з егоїзмом, не допоможеш змайструвати і мені будку на балконі, я зможу-таки тобї добре поросіти підсунути. Факт є фактом — ти і твоє жінка кидаєш тролєбусні квитки не в урну, а на тротуар. Всю вулицю встелили тим папірцями. А ще виступаєш на зборах: «Борімося за культуру міста!». А звідки починається та культура? Хіба з галстуків? От будка — це да! Тільки потрібна ще більша масовість. Не про одного себе треба дбати. А досвід масовості вже є. Думаєш, не правда? Начальник житлово-експлуатаційної контори № 3 Н. П. Земляна може підтвердити. Вона давно милується такою «реконструкцією» на тому ж таки проспекті «Правди»: до 51-го будинку на балконах 12 будок причеплено, до 61-го — 6, до 81 — 8, а до 57 — тільки 3. Так що не вдалося тобї, мій сусіде, бути одноосібником. Отож тримайся, присягайся тобї кислиці, голубе...

М. ВІНЦЕВИЙ,
м. Кіровоград.

ЛІТЕРАТУРНИЙ ДОДАТОК
ДО ПОСІЛКОВОГО ЯЩИКА

У ЧОМУ-ЧОМУ, а у випадковості працівникам поштового відділення с Скалевого Новоархангельського району не відомо. Деліз «Знання» — в масі вони здійснюють своїми, досить оригінальними методами. Яким? Ось запне діалогу на пошті:

— Нічого, бабуся, подарує якусь механізатору.
— Ти й журнал надто вже давний!
— То байдує, бабуся. Знання — вони не старіють!
Ось так, застосовуючи політику умовлень та натиску, поштарі с Скалевого досягають стопроцентного продажу застарілих журналів. А не хочеш читати — то й ящик лічного розраховувати. Тільки чомусь такі «передові» методи торгівлі літературою нині тримають в таємниці. Редакція про це дізналася з листа жителя села О. В. Тотієва.

Цікаво, а як дивляться на ці «літературно-поштові» нововведення начальник Новоархангельського райвідділення зв'язку А. О. Волошин?

В. КАТЕРИНІЧ.

ТЕЛЕБАЧЕННЯ

ПОНЕДІЛОК

22 ПЕРША ПРОГРАМА. 9.00 — Новини (М). 9.10 — к. т. Гімнастика (М). 9.30 — к. т. «У світі тварин» (М). 10.30 — Телефілім (К-д). 10.50 — Наша афіша (К). 11.00 — Новини (К). 11.30 — к. т. «У світі рослин» (К). 12.20 — Худ. телефільм. «Народжена революцією». 1-а серія. (К). 12.35 — к. т. Першість СРСР з футболу: «Динамо» (К) — «Локомотив» (К). 15.05 — Муз. фільм (К). 15.50 — Наша афіша (К). 15.55 —

Ганбол. Міжнародний турнір жіночих команд. (Запоріжжя). 16.45 — Для дітей. «Знай і умій». (Львів). 17.15 — «Екран молодих». (Одеса). 18.00 — «День за днем». (К-д). 18.15 — «Назустріч ХХV століттю КНР». (М). 19.00 — «Показує редона». «На перевірці — протипожежний стан тваринницьких ферм (К-д). 19.25 — к. т. П. Бомарше. «Шалений день або весілля Фігаро». Фільм-спектакль (М). 21.00 — «Час». (М). 21.30 — к. т. Продовження фільму-спектаклю. (М). 22.45 — к. т. Спортивна програма. (М). По закінченні — новини (М).

Гімнастика. (М). 9.30 — «У світі тварин». (М). 10.30 — «Клуб кіноподорожей». (М). 14.05 — Тел. док. фільм. (М). 14.35 — «Поєзін». (М). 14.55 — «Розповіді про професії». (М). 15.40 — «Озек Дундич». Худ. фільм. (М). 17.30 — «Виставка Буратино». (М). 18.00 — ХХV століттю КНР — гідну зустріч. (Харків). 18.30 — Реклама, оголошення (К). 19.40 — Музичний фільм. (К). 19.00 — «Вісті». (К). 19.45 — «Інтерлюд». (К). 20.45 — «На добраніч, діти». (К). 21.00 — «Час». (М). 21.30 — «На лапах республіки». (Львів). 21.45 — Коштерт дружин. В перерві — новини (К).

ДРУГА ПРОГРАМА. 9.00 — Новини (М). 9.10 —

Наша адреса і телефони

316030. ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, м. Кіровоград.

Друкарня Ім. Г. М. Дмитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

ПОГОДА

Удень, 20 вересня, по області та місту Кіровограду передбачається мінлива хмарність без опадів. Вітер північно-східний 7—8 метрів за секунду. Температура повітря 20—25, по місту — 21—23 градуси тепла.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.